

Kollégiumi karantén-áhitat – 2020-2021/23.

Budapest, Rózsák tere, 2021. március 10.

Drága Fiatalok! A hét Zsoltárához kapcsolódó böjti elmélkedéssel kívánok nektek minden jót, a tanulóshoz sok erőt, éleetekbe égi áldásokat és ajándékokat. Vigyázzatok magatokra, Isten is rátok! Szeretettel és imádsággal gondol rátok: Kati

„Szemem az Úrra néz szüntelen: fordulj felém és könyörülj rajtam.” (Zsolt 25, 15-16)

Képzeletbeli hittanóra beszélgetés:

Kati a késő délelőtti hittanóra elején elővette a tízórais dobozát. A gyerekek meglepetten látták, hogy csak 2 kisdobozos almálé volt benne.

– Kati néni – mert valaki nénizte őt, valaki nem – te nem éhez meg ilyenkorra? – kérdezte őt az egyik.

– Kérsz egy kis kekszet? – kínálta meg őt előzékenyen a saját dobozából a másik.

Kati mosolyogva intett a kezével. – Kösz, nem, de nagyon kedvesek vagytok. Nem akartam róla beszélni, de én most böjtölök.

– Vagyis fogyózol. – csillant fel az egyik kislány szeme. – Az anyukám is állandóan ezt csinálja. Ha eszik, csak keveset, mert vigyáz az alakjára.

– Ó, arra én is mindig törekszem, de ez az én böjtölésem most nem egészen ugyanaz. Mert ugyan tényleg jó figyelni arra, hogy mit és mennyit eszünk. Az egészségünk megőrzése fontos. De a böjt valami egészen másról szól.

– Biztos méregetlenítés. – mondta szakértőn egy kisfiú.

– A kereszt szüleim szoktak ilyet csinálni, egyre kevesebbet esznek, aztán meg csak gyümölcs és zöldségleveket isznak, hogy a végén megtisztuljon a szervezetük. Nem nagyon értem, hogy ez hogy megy, de ezt csinálják.

– Igen, ezt is egyre többen csinálják mostanában, de ez sem pontosan ugyanaz, mint a böjt. – mondta nekik Kati.

– Inkább ahhoz hasonlítanám, amikor egy kedves vendég érkezik hozzánk és a lehető legtöbb időt vele akarjuk tölteni. Amikor vendégünk érkezik nem a TV-re, nem a házimunkára, vagy a játékokra figyelünk, hanem teljes figyelmünkkel, csakis a látogatónkra, a vendégünkre. Ahhoz is hasonlíthatnám, amikor egy családba kisbaba születik. Olyankor az anyák sokkal kevesebbet tudnak aludni, mert éjjel is többször fel kell kelni megszoportatni a kisbabát. De nem bánják, hogy nem aludhatnak annyit, mint szoktak, teljes figyelmükkel fordulnak éjnek idején is a kisgyermekük felé. Most, böjtben, a húsvét előtti 40 napban én is ugyanolyan megerősített figyelemre adtam a fejem, mint amikor a kisfiam volt pici baba.

– És mire figyelsz ennyire? – kérdezte az egyik.

– Jézusra, Istenre, a rám bízott emberekre, a családtagjaimra, a hittanosaimra, rátok. Többet vagyok csendben, többet imádkozom, többet elmélkedem a Biblia szavain. Figyelem, mit akar Isten tanítani nekem – és erre úgy is figyelmeztetem magam, hogy nem eszem nagyokat, hanem inkább a lelki dolgokra, Istenre koncentrálok.

– De miért csak most csinálod ezt? – kérdezte az egyik gyerek.

– Nem csak most igyekszem erre, de talán ilyenkor komolyabban sikerül. A másik ilyen időszaka az évnek a karácsony előtti advent. Olyankor igyekszem többet ad-

ni, adományozni – időből, pénzből, ételből, ruhából, hogy a szegényebb sorsú családok is kaphassanak ajándékot. Ilyenkor böjtben pedig azon igyekszem, hogy minél kevesebbet vegyek el – időből, erőből, pénzből és ételből. Ha a gyomromat nem tömöm degeszre, nagyobb megértéssel tudok imádkozni és figyelni a szerényebb körülmények között élőkre. De más területeken is igyekszem kevesebbet elvenni. Nem nézek annyit TV-t, kihagyom a céltalan vásárolgatást – tudjátok, amikor csak úgy körülnéz az ember egy boltban és aztán egy csomó fölösleges holmival jön ki onnan. Szóval ilyenkor böjtben arra is figyelek, hogy csak a legszükségesebbeket vegyem meg. – És még mire figyelsz?

– Amikor sétálok vagy megyek valahova, imádkozom. Beszélgetek Istennel azokról, akik eszembe jutnak, rájuk gondolok – a problémáikra, a betegségeikre, az örömeikre, a terveikre vagy a kudarcaikra – és gondolatban oda teszem az életüket az Úr kezébe és áldást kérek rájuk. A gondjaimat, a félelmeimet, a jó és rossz gondolataimat ugyanígy, gondolatban-imában teszem le Isten kezébe.

– Mit tudsz te annyit beszélni Istennel? – fakadt ki az egyik gyerekből.

– Ó, képzeld el, Pál apostol ettől sokkal többet tanácsol nekünk, azt hogy szüntelenül imádkozzunk. Vagyis, hogy mindent úgy csináljunk, hogy közben éberem arra is figyeljünk, hogy meghalljuk és meglássuk, amit mondani akar nekünk Isten az életünk eseményei által, emberek, vagy a lelkiismeretünk szavai által.

Böjt 3. hetében járunk. A 3. böjti vasárnap annak a zsoltárnak az első szaváról kapta a nevét, ami így kezdődik: Szemem állandóan az Úrra néz. Oculi mei semper ad Dominum. A szem latinul: oculus. Ebből ered a szemüveg régies neve is: okuláré. Böjt 3. vasárnapját tehát a latin zsoltár első szaváról nevezték el így: oculi. Tehát a szemek, a látás, az Istenre és egymásra figyelés vasárnapja és hete ez a mostani.

– Okuláré, oculi, milyen vicces kifejezések. – nevetett fel az egyik gyerek.

– Képzeljétek el, erről jut eszembe történet, ami tényleg megtörtént. Washingtonban, egy metró aluljáróban, 2007 januárjának egyik hideg reggelén egy farmernadrágba öltözött, baseballsapkás fiatal férfi utcazenélésbe kezdett, a mozgólépcsők előtt, egy kuka mellett. Hat nehéz Bachdarabot játszott a hegedűjén. A járókelők közben szinte oda se figyeltek, gépiesen siettek a munkahelyük felé. A metróaluljáróban elhelyezett rejtett kamera felvételei alapján azt lehetett látni, hogy több, mint 1000 járókelőből mindössze 6 ember állt meg hosszabb-rövidebb ideig hallgatni a zenéjét, és csupán 20 személy adott a férfinak kutyafuttában némi aprópénzt. Aztán véget ért a hegedű-

játéka, újra csend lett, ment tovább az élet.

A lényeg az, hogy az emberek nem vették észre, hogy korunk ünnepe a hegedűművésze, a virtuóz Joshua Bell játszotta a zenetörténelem legnehezebb darabjait – a 3.5 millió dollár értékű Stradivari hegedűjén. Három nappal korábban telt ház előtt Bostonban játszott, ahol a jegyek átlagos ára 100 dollár volt. A pályája csúcán lévő legenda a metrókijáratnál állva, a kuka mellett, hétköznapi viseletben mindössze 38 dollárt keresett.

Az inkognitóban lévő muzsikusként, a Grammy-díjas Joshua Bell a zenetörténet legbonyolultabb mesterműveit szólaltatta meg a világ egyik legdrágább hangszerén – és szinte senki nem ismerte fel, nem vette észre őt. Mondjuk azért az is igaz, hogy a hegedűművészeket azért csak egy viszonylag szűk réteg ismeri.

Ezt a metró, „álruhás” fellépést a Washington Post napilap szervezte meg, szociológiai kísérletként. Azt vizsgálták, hogy hétköznapi környezetben, alkalmatlan vagy váratlan időpontban mennyire vagyunk képesek

észrevenni a körülöttünk felbukkanó szépséget és a szokatlan helyzetekben megcsillanó tehetséget. Ha pedig felismerjük ezeket a csodákat, miért megyünk el mellettük? A kísérlet tanulsága az volt, hogy ha kötelességtudatból folyton csak a dolgunk után rohanunk, könnyen lemaradhatunk valami lényegesről.

Szóval, legyetek éberek és legyetek készek észrevenni az életetekben, a napjaitokban a szépet, a csodát, a jó dolgokat, és Isten embereiben megtestesülő, a természet és a művészetek szépségében tárgyiasuló szeretetét! Legyen szemetek észrevenni a segítségre szorulókat, a vigasztalásra szorulókat! Legyen szemetek meglátni, megkeresni azt, hogy a minket oly nagyon szerető Isten szeretetét hogyan adhatjátok tovább az életetek különböző helyzeteiben.

Akik képesek börtönben különösen is kicsit lassítani, Jézusra nézni, Istenre, az emberekre és a környezetükre is figyelni, imádkozni magukért és másokért – azok áldott és lélekben gazdag emberek lesznek. Imádkozzunk!

Ima

Tiszta, rád figyelő szemeket adj nekünk Istenünk, hogy észrevegyük jószágod és szereteted sok-sok jelét a világban és egymásban. Add erőt, hogy el ne fáradjunk az imádságban, meg ne lankadjunk a hitben és a szeretetben, és tiszta szívvel kövessünk téged. Ámen.